

2) верховенство конституційних норм та норм ратифікованих міжнародних договорів.

Головну ж відмінність між законодавствами складає те, що сінгапурська правова система містить більшу кількість диспозитивних норм для роботодавця, проте це не означає того, що працівник обмежений у правах, адже він не повинен сплачувати до державного бюджету будь-які надходження окрім, соціального внеску, який є традиційно невеликим. Також не можна забувати й про те, що дуже часто сінгапурський роботодавець встановлює ряд заохочень для працівників, аби отримати найкращі кадри.

Говорячи про удосконалення законодавства України у сфері трудових відносин на основі правової системи Сінгапуру, можна впевнено стверджувати, що вітчизняний роботодавець має менше прав, ніж сінгапурський. Проте стовідсоткове впровадження сінгапурського досвіду нині може остаточно “зруйнувати” конституційне твердження про те, що Україна є соціальною державою, і навіть спричинити суспільну кризу. Лише суттєве зменшення оподаткування роботодавців та працівників, спрощення бюрократичних процедур може надавати вітчизняному законотворцю моральне право зменшувати обсяг імперативного методу регулювання у трудових відносинах.

Література

1. Singapore Employment Act / Parliament of Singapore [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.mom.gov.sg/employment-practices/employment-act>.
2. Гуревич Э. М. Сингапур: некоторые аспекты иммиграционной политики // Гуревич Э. М. – М. : ИВ-РАН, 2014.
3. Крупинов О.Г., Иванов С.Н. Складні питання офшорного бізнесу / Крупинов О.Г., Івнов С.Н. – К. : Інвест-Б, 2010.
4. Мамедова З.И. Особенности регулирования трудовых отношений: анализ нормативно-правовой базы Сингапура // Мамедова З.И. – М. : МГУ, 2010.

Корсун Володимир Петрович
студент заочної форми навчання
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБИСТЕ СТРАХУВАННЯ ЯК СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ЛЮДИНИ

Становлення України як правової, соціальної держави потребує постійного удосконалення існуючих і створення нових механізмів, спрямованих на реалізацію прав та свобод людини і громадянина. Інститут прав людини повинен займати центральне місце не лише в нормах цивільного права, а й інших галузей права. Конституція України встановлює обов’язок держави створити умови для реалізації прав людини, в тому числі і тих, що пов’язані з

життям, здоров'ям, працездатністю та пенсійним забезпеченням.

Охороняти та забезпечувати реалізацію прав та інтересів громадян у випадку понесення не передбачуваних втрат можна за допомогою інституту особистого страхування. Інститут страхування давно відомий цивільному праву України. Особисте страхування мало і має свої правові засади в Україні, однак динамічно не розвивалось і досі перебуває у стагнаційному стані [1, с. 3]. Отже, створення ефективного правового механізму регулювання правовідносин особистого страхування – гаранта його надійного функціонування, потребує певних наукових розробок і вдосконалення державної політики в сфері страхування. Саме тому розгляд особливостей особистого страхування в Україні є одним з актуальних завдань як в теорії, так і на практиці.

Перш за все, варто наголосити на тому, що особисте страхування є самостійною галуззю страхової діяльності, в якій об'єктами виступають майнові інтереси громадян, пов'язані зі здоров'ям, життям та пенсійним забезпеченням. Основною метою його є надання послуг фізичним особам для страхового захисту їхнього життя та здоров'я. До системи особистого страхування відносять такі види страхової діяльності: страхування життя та пенсій, страхування від нещасних випадків та хвороб, медичне страхування. Кожен із цих видів страхової діяльності має свій конкретний об'єкт страхування та перелік страхових ризиків, на випадок настання яких укладаються угоди або договори страхування [2, с. 302-303].

Важливо зауважити, що особисте страхування має багато спільного із соціальним страхуванням, і насамперед щодо об'єктів страхового захисту громадян [3; 4]. Проте між особистим страхуванням і соціальним є відмінності. Головна з них стосується джерел формування страхових фондів. В особистому страхуванні ними є переважно індивідуальні доходи громадян, а в соціальному – кошти підприємств, установ, організацій. Особисте страхування може здійснюватися в добровільній і обов'язковій формі, а соціальне – лише в обов'язковій [5, с. 256].

Як свідчить аналіз, особисте страхування є важливим механізмом соціального захисту населення, який, доповнюючи державне соціальне страхування, дозволяє вирішити низку проблем у сфері охорони здоров'я та пенсійного страхування, не збільшуючи при цьому навантаження на державний бюджет [2, с. 303]. Безумовно, ефективний та налагоджений механізм соціального захисту населення є важливим соціальним критерієм рівня розвитку і добробуту суспільства.

Розвиток особистого страхування має велике значення щодо соціально-економічного стану держави та соціального захисту окремої людини. Так, з одного боку воно захищає здоров'я, працездатність та добробут людей, а з другого боку - стабілізує розвиток економіці шляхом накопичення коштів та інвестування їх в економіку держави, яке має довготривалий характер.

На сьогодні формування сучасного страхового ринку України здійснюється в надзвичайно складних умовах, що пов'язано з багатьма чинниками,

головними з яких є неадекватність капіталізації українських страховиків; незадовільна законодавча та нормативна бази щодо державного регулювання та контролю за діяльністю страхових організацій; ізолюваність українського страхового ринку від міжнародного; вплив на ринок сучасної фінансово-економічної кризи. Держава має бути вкрай зацікавлена у розвитку страхування, особливо – особистого страхування, що виконує важливу соціальну функцію в сучасному суспільстві [6].

Сучасний стан розвитку законодавства в даній сфері характеризується неадекватністю правових норм реальним страховим відносинам, їх суперечливістю, створює передумови для зловживань з боку учасників страхових правовідносин [1, с. 3]. Звідси можна стверджувати, що важливим напрямком розвитку особистого страхування в Україні є активізація його обов'язкових видів. При цьому активізація розвитку особистого страхування неможлива без виваженої державної політики на страховому ринку, підвищення якості страхових послуг, відпрацювання механізму захисту прав споживачів страхових продуктів тощо. Крім того, не менш важливим методом стимулювання розвитку особистого страхування стане ревізія існуючих та запровадження нових видів обов'язкового особистого страхування та проведення стимулюючої податкової політики з боку держави.

Однак позитивними тенденціями розвитку особистого страхування в Україні є: збільшення обсягів страхових резервів на один договір; вирівнювання темпів зростання страхових премій та страхових резервів; збільшення рівня страхових виплат як свідчення зростання повноти виконання своїх зобов'язань перед страхувальником; поживлення конкуренції між страховими компаніями, які здійснюють особисте страхування [7, с. 229].

Таким чином, особисте страхування є важливим механізмом соціального захисту населення, який доповнюючи державне соціальне страхування, дозволяє вирішити низку проблем у сфері охорони здоров'я та пенсійного страхування. Активізація та розвиток цієї галузі страхування не можливі без державної політики на страховому ринку, підвищення рівня страхових послуг, додержання механізму захисту прав споживачів страхових продуктів тощо.

Безумовно, подальший успішний розвиток особистого страхування залежатиме від розширення переліку страхових послуг, підвищення їхньої конкурентоспроможності, розширення їхньої інфраструктури, удосконалення порядку оподаткування страхової діяльності відповідних компаній, подальшої інтеграції України у міжнародні структури. Проблеми реалізації особистого страхування в Україні як важливого механізму соціального захисту населення потребують подальших досліджень з метою вироблення пропозицій щодо удосконалення механізму соціального захисту населення.

Література

1. Блащук Т.В. Цивільно-правове регулювання особистого страхування: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Т.В. Блащук ; Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. – К., 2003. – 18 с.

2. Приймак І., Сиротюк Х. Аналіз системи особистого страхування в Україні: проблеми та перспективи // Економічний аналіз: зб. наук. праць – Вип. 8. – Частина 1. – Тернопіль: Видавничо-поліграфічний центр Тернопільського національного економічного університету “Економічна думка”, 2011. – С. 302 – 306.

3. Козоріз Г. Г. Соціальне страхування як елемент державної соціальної політики / Г. Г. Козоріз // Регіональна економіка. – 2016. – № 1. – С. 70-77.

4. Великсар Т. І. Соціальне страхування як складова системи соціального захисту населення України: актуальні питання / Т. І. Великсар // Вісник Житомирського національного агроєкологічного університету. – 2013. – № 1-2(2). – С. 290-296.

5. Сержанов, В. В. Проблеми особистого страхування в Україні [Текст] / В. В. Сержанов, Г. І. Костьов'ят // Науковий вісник Ужгородського університету : Серія: Економіка / В.П. Мікловда, М.І. Пітюлич, Н.М. Гапак. – Ужгород. - 2012. – Вип. 2 (36). – С. 254–259.

6. Бачо Р.Й. Сучасні тенденції розвитку страхування здоров'я в Україні у посткризовий період / [Електронний ресурс] / Р. Й. Бачо // Режим доступу: <http://www.vestnik-econom.mgu.od.ua/journal/2015/10-2015/48.pdf>.

7. Бачо Р.Й. Оцінка діяльності страхового підприємництва регіонів України / Р.Й. Бачо // Вісник Житомирського державного технологічного університету: Економічні науки. – Житомир: ЖДТУ, 2009. – №3(49). – С. 229-232.

Крюченко Юлія Юріївна

викладач кафедри соціально-гуманітарних
дисциплін юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОПАНУВАННЯ СТУДЕНТАМИ – МАЙБУТНІМИ ЮРИСТАМИ ОСОБЛИВОСТЕЙ АРГУМЕНТОВАНОГО ВИСЛОВЛЮВАННЯ

На сучасному етапі розвитку освіти мовленнєва культура являє собою невід'ємну складову комплексної підготовки фахівців юридичного профілю. Концепція розвитку юридичної освіти в Україні передбачає підготовку висококваліфікованих юридичних кадрів, здатних до активної, творчої участі в державно-правовому житті, які володіють політичною, правовою і, що надзвичайно важливо, належною мовленнєвою культурою, тому що мовлення людини – це її своєрідна візитна картка, яка дає змогу судити про освіченість, ерудицію, начитаність тощо [3, с. 176].

Особливу актуальність у навчанні студентів-юристів набувають мовленнєві вміння, які проявляються в сфері професійної комунікації й спрямовані на вирішення професійних завдань. Одним з таких мовленнєвих умінь є професійне аргументоване висловлювання. Навчання аргументованого висловлювання фахівців юридичного профілю реалізується з урахуванням особистісно діяльнісного (А.Д. Белова, М.С. Власенко), компетентнісного (В.В. Калюжна, А.П. Коваль, В.І. Круковський) і проблемного (С.Є. Максимов) підходів.

Під аргументованим висловлюванням розуміють мовленнєве повідом-